

ladet sy efter engelsk Mode, fordi han engang havde hørt Jakobe erklære, at hun langt foretrak denne for den franske. Desuden var han utaalmodig efter at faa en Ende paa den urolige Spænding, hvori Tanken paa dette Frieri i den sidste Tid havde sat ham, og som til Tider endog havde kunnet forstyrre hans Nattesøvn. Han vidste, hvormeget der stod paa Spil for ham, og han var sletikke længer saa sikker paa Udfaldet. Skønt han i den senere Tid havde vist sig noget sjældnere paa »Skovbakken« i den Hensigt at vække lidt Uro hos Jakobe, havde han ikke kunnet mærke synderlig Fremgang i deres Forhold; og han var bleven alvorlig hed om Ørene en Dag, da han paa en Kafe havde truffet Løjtnant Hansen, og denne højlydt havde talt om hendes Forlovelse med Eybert som en nu ganske afgjort Sag.

Paa den fastsatte Dag, — en straalende Solskinsdag med et Mylr af Mennesker omkring alle Stationsbygningerne — tog han hjemmefra allerede om Formiddagen i Haab om at træffe Jakobe og finde Lejlighed til en Enesamtale med hende, forinden de sædvanlige Søndagsgæster indfandt sig.

Der mødte ham nu straks et Uheld, forsaa vidt som det viste sig, at Dagen var grumme ilde valgt. Da han ved To-Tiden naaede ud til »Skovbakken«, fandt han Huset fuldt af Fremmede. Det var Familjens tredjeældste Datters — den